

Súd: Krajský súd Nitra  
Spisová značka: 12CoCsp/1/2025  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4124201884  
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2025  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Šaligová  
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4124201884.1

## Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Šaligovej a sudcov JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Márie Malíkovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX/X, XXX XX B., zastúpenej JUDr. Mgr. Máriou Kováčovou, advokátkou so sídlom Pod Sokolom 12, 951 01 Nitrianske Hrnčiarovce o zaplatenie 5.727,32 eura s príslušenstvom o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 52Csp/29/2024-124 zo dňa 22.10.2024, takto

### rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c**  
i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

### odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom č. k. 52Csp/29/2024-124 rozhodol tak, že žalobu o zaplatenie 5.727,32 eura s príslušenstvom zamietol. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Svoje rozhodnutie odôvodnil s odkazom na ustanovenia § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 39 § 52 ods. 1, 3, 4, zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 7 ods. 1, 2, 16, 17, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), čl. 8 ods. 1, čl. 26 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS.

2. V odôvodnení súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia istiny 5.727,32 eura s úrokom z omeškania zo sumy 3.790,15 eura od 13.09.2022 do zaplatenia a náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že E. F. B., G. uzavrela so žalovanou dňa 17.04.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere číslo 005730782R (ďalej len „zmluva o úvere“), ktorej predmetom bolo poskytnutie úverového limitu 8.000 eur s určenou úrokovou sadzbou 25,90 %, ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN) 32,68 % p. a., celkovou sumou na zaplatenie 24.168,25 eura, zaplatenie poplatku 160 eur, prvou splátkou dňa 25.05.2013, poslednou splátkou dňa 25.04.2023, počet splátok 120 vo výške 188,15 eura. Žalovaná celkovo vyčerpala 8.000 eur, splatila 19.713,57 eura, z toho na istinu 4.209,85 eura, na zmluvný úrok 13.444,50 eura, na úrok z omeškania 49,50 eura, poplatky 2.009,72 eura. Predmetná pohľadávka bola zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 07.09.2022 postúpená z E. F. B., a. s. na žalobcu, ktorému z toho dôvodu svedčí aktívna vecná legitímácia. Súd prvej inštancie posúdil právny vzťah ako spotrebiteľský a na predmetnú zmluvu aplikoval príslušné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách.

3. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že spotrebiteľský úver medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je potrebné posúdiť ako bezúročný a zmluvu v časti dohody o úrokoch z úveru vyhodnotiť ako neplatnú. V zmysle zmluvy o spotrebiteľskom úvere

bol dojednaný úrok z úveru vo výške 25,90 % ročne. Porovnaním výšky úrokovej sadzby uvedenej a dohodnutej v zmluve a výšky úrokovej sadzby z úverov obdobných v rozhodnom období na internetovej stránke Národnej banky Slovenska zistil, že výška pri obdobných úveroch v rozhodnom období bola 10,19 % ročne. Dohodnutá výška v danom prípade predstavuje 2,54 násobok výšky úrokovej sadzby, za ktorú poskytovali banky úvery v rozhodnom čase, teda v čase uzavretia zmluvy. V predmetnom spore boli v zmluve dojednané neprimerane vysoké úroky, výška ktorých odporuje dobrým mravom, preto je s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka zmluva v časti odplaty neplatným právny úkon. Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % (v tom čase 10,19 % ročne), je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Dohodu o výške úrokov preto zhodnotil ako absolútne neplatnú. Z neplatnej dohody nemôže vzniknúť právo na plnenie. Poukázal na to, že zmluva bola uzatvorená v apríli 2013, a teda predchádzajúcim štvrťrokom je obdobie 1-3/2013. Za prvý štvrťrok 2013 bola úroková sadzba nižšia ako za 4/2013, a to vo výške 10,11 %. Úroky z úverov poskytovaných peňažnými ústavmi sa posudzujú v čase uzavretia zmluvy.

4. Vo vzťahu k bonite dospel súd prvej inštancie k záveru, že veriteľ v danej veci hrubo porušil svoje povinnosti pri overovaní bonity žalovanej ako spotrebiteľa v zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca neunesol dôkazné bremeno o tom, že zisťoval a vyhodnotil dostatočným spôsobom príjem žalovanej pred uzavretím zmluvy o úvere, tiež neunesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o skúmanie výdavkov žalovanej pred uzavretím zmluvy. Skúmanie výdavkov len nahliadnutím do databáz banky a úverových registrov nie je dostatočné, pretože záväzky klienta nemusia vyplývať z verejných databáz, môže ísť aj o pôžičky súkromné. Tieto databázy nemôžu dať úplný obraz o výdavkoch klienta, keďže medzi tie možno zaradiť aj bežné mesačné výdavky súvisiace s domácnosťou. Pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Pri overovaní bonity žalovanej nemal právny predchodca žalobcu k dispozícii údaje o príjme a výdavkoch žalovanej, čo vedie k záveru, že pri posudzovaní žiadosti žalovanej o úver nemal k dispozícii všetky relevantné údaje. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta (žalovanej). Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posudzovať bonitu spotrebiteľa, následkom čoho sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, a to s poukazom na § 11 ods. 2 veta druhá zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto bola žalovaná povinná vrátiť žalobcovi to, čo jej bolo poskytnuté. Vzhľadom k tomu, že úver bol poskytnutý vo výške 8.000 eur a žalovaná zaplatila sumu 19.713,57 eura, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5. Súd prvej inštancie žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania s poukazom na § 262 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP z dôvodu, že žalovaná bola v konaní úspešná v celom rozsahu.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu, resp. ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP). Odvolanie odôvodnil tvrdením, že sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého je zmluva o E. spotrebiteľskom úvere č. 005730782R zo dňa 17.04.2013 neplatná v časti úrokov vo výške 25,90 % p. a. pre rozpor s dobrými mravmi, a taktiež s názorom, že úver je bezúročný a bez poplatkov, keď jeho právny predchodca neskúmal bonitu žalovanej. Nie je mu jasné, z ktorej konkrétnej internetovej stránky súd prvej inštancie vychádzal pri zistení, že výška úrokovej miery pri obdobných úveroch v rozhodnom období bola 10,19 % p. a. Súd prvej inštancie mal podľa neho vychádzať z nesprávnych štatistických údajov Národnej banky Slovenska, pričom priemerné úrokové miery z úverov bánk nie je možné použiť na prejednávany prípad. Zastáva názor, že súd prvej inštancie nedostatočne skúmal priemerné úrokové sadzby z nových úverov v štatistických údajoch NBS – Bankovú úrokovú štatistiku – úvery časť - Úrokové miery z nových úverov, ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere. Tvrdil, že v období 04/2013 bola priemerná úroková sadzba z úverov vo výške 13,74 % p. a. pre spotrebiteľské úvery podľa začiatkovej doby fixácie nad 5 rokov. V úverovej zmluve dojednanú výšku úrokovej sadzby 25,90 % p. a., preto vzhľadom na to, že neprevýšila priemer úrokov pri porovnateľnom úvere o 100 %, nemožno považovať za rozpornú s dobrými mravmi. Poukázal na názor NBS: „Ide o

dve odlišné skupiny úverov - kým v jednej ide o priemernú sadzbu za spotrebiteľské a ostatné úvery spolu, v druhom ide o priemernú sadzbu len za spotrebiteľské úvery. Ten rozdiel v sadzbe vytvárajú ostatné úvery, ktoré majú nižšiu sadzbu ako spotrebiteľské úvery a tým pádom znižujú aj celkovú váženú úrokovú sadzbu za obe skupiny spolu. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, č. k. 3CoCsp/49/2021-139 zo dňa 05.01.2022 a rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/171/2019 zo dňa 28.04.2020. Súd prvej inštancie nesprávne právne vyhodnotil, že: „Dodávateľ tak musí v úzkej súčinnosti s klientom urobiť chtiac – nechtiac audit domáceho rozpočtu klienta a jeho pozornosti nesmie ujsť nepreukázanie príjmov a výdavkov zo strany klienta a nepravdivá informácia o jeho už existujúcom úverom zaťaženi.“ Uvedená „domnelá“ povinnosť vytvorená súdom však veriteľovi v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nevyplývala zo žiadneho právneho predpisu. Naopak, veriteľ v čase uzatvorenia zmluvy o úvere postupoval v súlade s príslušnými ust. § 7 a nasl. zákona o spotrebiteľských úveroch pri hodnotení bonity žalovanej. Uviedol, že veriteľ bol pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver povinný brať do úvahy dobu, na ktorú sa úver poskytuje, príjem spotrebiteľa (§ 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch) a účel poskytnutého úveru. Uplatňovanie paušálnych výdavkov spĺňa predpoklady postupu s odbornou starostlivosťou a poskytovateľ úveru postupoval s odbornou starostlivosťou v súlade s ust. § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere a zbral do úvahy všetky informácie, ktoré mu toto ustanovenie ukladá vziať do úvahy. Z uvedeného znenia zákona je zrejmé, že v prípade, ak veriteľ nahliadol do úverového registra, nedošlo k porušeniu povinnosti veriteľa posudzovať schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver. Rovnako ak disponoval veriteľ informáciou o rodinnom stave, výdavkoch a príjmoch, nemožno konanie veriteľa posúdiť ako „hrubé porušenie povinnosti“. Zákonodarca ukladá poskytovateľovi úveru brať do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Je preto potrebné uzavrieť, že v konkrétnom prípade došlo k preukázaniu riadneho postupu podľa ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere. Veriteľovi teda v čase uzatvorenia zmluvy o úvere ani žiadne ustanovenie neprikazovalo povinnosť overiť príjem žalovanej dopytom do Sociálnej poisťovne, či Daňového úradu. Overiť príjem žalovanej ako povinnosť veriteľa bola do príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch začlenená postupne v dôsledku novelizácie a stupňujúcou sa ochranou spotrebiteľa až v priebehu rokov 2014 a 2015. Uvedené skutočnosti nasvedčujú tomu, že súd prvej inštancie pri hodnotení zisteného skutkového stavu vychádzal z právneho posúdenia, kedy takto zistený skutkový stav subsumoval pod síce správny predpis (zákon o spotrebiteľských úveroch), avšak vychádzal z jeho nesprávnych ustanovení, ktoré v čase uzatvorenia zmluvy o úvere neboli platné ani účinné. V dôsledku toho má za to, že záver súdu o bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru podľa ust. § 11 ods. 2 druhá veta zákona o spotrebiteľských úveroch bol predčasný a vychádza z neprávneho právneho posúdenia.

7. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá navrhla rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov konania. Podané odvolanie je podľa nej nedôvodné, má za to, že zmluvu o úvere je potrebné v časti dohody o úrokoch z úveru i RPMN vyhodnotiť ako neplatnú a úver ako bezúročný. Žalobca sa v odvolaní nezaoberal výškou RPMN, ktorá bola v zmluve stanovená na sumu 32,68 %. Vypočítaním priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok, je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok, t. j. ak berieme január - marec 2013, ide o najvyššiu prípustnú výšku odplaty 16,33 %, pri priemere za október - december 2012, ide o najvyššiu prípustnú výšku odplaty 16,12 %. Keďže výška RPMN uvedená v zmluve je 32,68 %, má za to, že RPMN je neprimeraná, pretože je vo výške viac ako 100 %. Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrťrok 2013, pri ostatných spotrebiteľských úveroch neuvedených v r. 1 až 5 vo výške viac ako 6.500 eur od 5 do 10 rokov, uvádzajú RPMN v hodnote 13,79 %. Súhrnné informácie o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrťrok 2012, pri ostatných spotrebiteľských úveroch neuvedených v r. 1 až 5 vo výške viac ako 6.500 eur od 5 do 10 rokov, uvádzajú RPMN v hodnote 12,92 %. Ak hodnota RPMN presahuje najvyššiu prípustnú mieru výšky odplaty stanovenú ministerstvom pre príslušné obdobie, pretože v spotrebiteľskej zmluve prevyšuje dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov, je neprijateľná. V spisovej dokumentácii nebol predložený žiaden výpis z úverového účtu, ktorým by pôvodný veriteľ zabezpečil prehľad splácania úveru. Žalobca predkladá listiny, v ktorých je uvedená rôzna výška istiny. Zmluva o úvere neobsahuje výšku, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov, nie je presne určené poradie, ako sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho vyplatenia. Má za to, že pôvodný veriteľ nekonal s odbornou

starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, nie je oprávnený požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie, pričom úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pretože prišlo k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže veriteľ posúdil schopnosť splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania jeho schopnosti splácania úveru. Na preukázanie skúmania uvedených skutočností totiž žalobca nepredložil žiadne dôkazy.

8. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Uviedol, že v čase uzavretia zmluvy o úvere neexistovali ustanovenia o maximálnej odplate, zákon hovoril výlučne o tom, že odplata nesmie podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Uviedol, že na zmluvu o úvere sa vzťahujú súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2012, ktoré boli podľa § 2 vyhlášky zverejnené v posledný pracovný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po uplynutí príslušného kalendárneho štvrťroka (dňa 31.01.2013), pričom v zmysle § 9 ods. 2 písm. z) zákona o spotrebiteľských úveroch sa tieto údaje mali v zmluvách o úvere uvádzať až po uplynutí 15 kalendárnych dní od ich zverejnenia. V konkrétnom prípade je reprezentantom odplaty za poskytnutý úver RPMN vo výške 32,68 %, pričom priemernou odplatom za obdobný úver je priemerná RPMN vo výške 12,92 %. V konkrétnom prípade by preto bolo hlavnou otázkou, či je definovaný rozdiel medzi výškou dojednanej RPMN a výškou priemernej RPMN, možné považovať za podstatné prevýšenie odplaty. Žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009, kde prišlo k prekročeniu priemernej RPMN takmer 8 násobne a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo 26/2011 zo dňa 26.04.2012, kde za podstatné prekročenie obvyklej úrokovej miery bolo považované 4 až 5,5 násobné prekročenie priemeru. To sa však v tomto prípade nestalo, keďže priemernú odplatu poskytnutý úver prekročil cca 2,5 násobne. Dojednaná odplata preto podľa názoru žalobcu nemôže byť posúdená ako taká, ktorá podstatne prevyšuje obvyklú odplatu.

9. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a po prejednaní dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle § 391 ods. 1 CSP.

10. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

11. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

12. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu (E. F. B., G.) uzavrel so žalovanou dňa 17.04.2013 zmluvu o E. spotrebiteľskom úvere č. 005730782R. Právny predchodca žalobcu sa zaviazal poskytnúť žalovanej finančné prostriedky formou spotrebiteľského úveru do výšky úverového limitu 8.000 eur. Úroková sadzba bola stanovená vo výške 25,90 % p. a., ročná percentuálna miera nákladov na úver predstavuje 32,68 % p. a. a celková čiastka, ktorú by mala žalovaná uhradiť, predstavovala sumu 24.168,25 eura za predpokladu, že vyčerpá celý úverový limit. Žalovaná v žiadosti o poskytnutie úveru uviedla, že jej príjmy z podnikania predstavujú ročne sumu 10.501 eur. Právny predchodca žalobcu záväzky žalovanej overil dopytom do úverového registra, z ktorého zistil, že žalovaná mala v čase podania žiadosti o úver kontokorentný úver vo výške 3.200 eur. Právny predchodca žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok č. 22251000314 zo dňa 12.09.2022 (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávok“), postúpil pohľadávku na žalobcu. Zo špecifikácie postúpeného nároku vyplýva, že na žalobcu bola postúpená pohľadávka v celkovej výške 5.727,32 eura, z toho istina vo výške 3.790,15 eura, poplatky vo výške 69,60 eura, zmluvný úrok vo výške 1.553,69 eura a úrok z omeškania vo výške 313,88 eura. Žalovaná čerpala úver vo výške 8.000 eur a z poskytnutého úveru uhradila sumu 19.713,57 eura.

13. Odvolací súd sa v danom prípade ako prvým zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou. Imanentnou súčasťou súdneho konania je preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovanej. Pod pojmom aktívna vecná legitímácia je potrebné rozumieť také hmotnoprávne postavenie, z ktorého žalobcovi prináleží ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Aktívnu vecnú legitímáciu v spore je možné nadobudnúť aj postúpením pohľadávky, ktorá je predmetom konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta.

14. Vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou vznikol zo zmluvy o úvere ako bankového úveru, ktorý je regulovaný špeciálnou právnou úpravou, a to zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o bankách“) účinného ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorý je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku predpisom s charakterom lex specialis, a to úpravou zakotvenou v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách. Toto ustanovenie sprísňuje zákonné predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dohľadu centrálnej banky, ktorá je dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu. Podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňujú platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách je práve takým ustanovením, ktoré upravuje ďalšie špeciálne podmienky (popri všeobecných v Občianskom zákonníku), za ktorých môže byť banková pohľadávka (alebo jej časť) postúpená. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení do 31. decembra 2016 oprávňovalo banku postúpiť tretej osobe len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia splatná (rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15.12.2020).

15. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27.09.2023, v ktorom je okrem iného uvedené, že „primárnym právnym problémom v prejednávanej veci je posúdenie (ne)platnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 OZ, pretože od tejto skutočnosti sa odvíja aktívna vecná legitímácia žalobkyne. Rozhodujúcim je teda posúdenie, aké podmienky musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobkyňu zmluvou o postúpení pohľadávok, keď je zrejme, že ich nedodržanie je sankcionované absolútnou neplatnosťou tohto právneho úkonu pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ). Uvedené rozhodnutie jasne definovalo podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky, a to a/ preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a b/ dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní.“ Zároveň uviedol, že „ak banka klienta/dlžníka písomne vyzve na úhradu presne špecifikovanej konkrétnej sumy pohľadávky, možno takúto písomnosť považovať za výzvu pred postúpením, od ktorej doručenia musí uplynúť aspoň 90 dní a následne možno pohľadávku postúpiť, pretože dlžník bol upozornený na omeškanie s úhradou jeho peňažného záväzku. Z výzvy na zaplatenie nemusí výslovne vyplývať, že ak dlžník sumu neuhradí, veriteľ pristúpi k postúpeniu pohľadávky, musí z nej však byť bez akýchkoľvek pochybností zrejme konkrétna špecifikácia pohľadávky, ktorú má dlžník uhradiť. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že uvedenú otázku okrajovo riešilo aj rozhodnutie sp. zn. 7Cdo/191/2021, z ktorého vyplýva, že za výzvu na plnenie pred postúpením podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách možno považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, ak jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie pohľadávky.“

16. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné poukázať aj na najnovšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veľkom senáte občianskoprávneho kolégia sp. zn. 1VCdo/4/2024 zo dňa 05.08.2025, ktorý zamietol dovolanie žalobkyne voči rozsudku Krajského súdu Košice sp. zn. 6CoCsp/27/2022 zo dňa 26.04.2023, v ktorom sa riešila otázka aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne z dôvodu neplatného postúpenia pohľadávky pre rozpor so zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách. Odvolací súd v uvedenom rozhodnutí konštatoval, že ani odvolateľom namietané oznámenie banky o zosplatnení úveru neobsahovalo kvalifikovanú výzvu veriteľa na zaplatenie, keďže banka ním len usmernila, aby v ďalšom kontaktoval správcu pohľadávky a s ním sa dohodol na ďalšom postupe, zároveň však ponechala úplne a výlučne len na jeho vôli, kedy a či vôbec takúto iniciatívu vyvinie. Dovolací súd v bode 42. rozhodnutia konštatoval, že „Pokiaľ odvolací súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne z dôvodu, že žiaden z listinných dôkazov nebol spôsobilý preukázať písomnú výzvu banky dlžníkovi v omeškaní v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a tomuto meritórnemu rozhodnutiu predchádzalo procesné uznesenie o pripustení vstupu žalobkyne do konania z dôvodu jej

aktívnej legitímácie predložením zmluvy o postúpení pohľadávky (§ 80 CSP), spor z hľadiska právneho posúdenia veci vo vymedzenej právnej otázke rozhodol vecne správne.“

17. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách má byť proces postúpenia pohľadávky zo strany veriteľa, ktorým je banka, nasledovný: Ak nastala splatnosť spotrebiteľom neuhradenej splátky a klient banky bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, banka pred samotným postúpením pohľadávky mala preukázateľne dlžníka vyzvať na zaplatenie dlžnej sumy (§ 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách). V prípade, že dlžník na výzvu nereagoval a bola splnená podmienka omeškania po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, banka mohla postúpiť pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku na inú osobu, a to aj na takú, ktorá nie je bankou, a to bez súhlasu dlžníka. S ohľadom na ustanovenie § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch môže banka postúpiť pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere len vtedy, ak sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (t. j. po vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu). Banka teda vo všeobecnosti pri spotrebiteľskom úvere nemôže postúpiť len časť nesplateného dlhu (napríklad 1 splatnú splátku), ale buď musí vyčakať konečný termín splatnosti dlhu alebo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť dlhu pre nesplnenie niektorej splátky, ak to bolo dohodnuté (§ 565 Občianskeho zákonníka). Zároveň banka musí vždy - pred samotným postúpením - zaslať preukázateľne spotrebiteľovi výzvu na zaplatenie a dodržať aj ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t. j. upozorniť spotrebiteľa, že po 15 dňoch si uplatní právo na tzv. „zosplatnenie“ celého dlhu (ak ešte nenastala konečná splatnosť dlhu) v súlade s dohodou oboch zmluvných strán a súčasne na podklade § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Až následne by mohla celú zosplatenú pohľadávku postúpiť subjektu, ktorý nie je bankou, v nadväznosti na ustanovenie § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého - v tomto prípade v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky - ak veriteľ postúpi práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu, vrátane vzájomného započítania pohľadávok, postupuje sa podľa Občianskeho zákonníka. Podľa znenia § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a: a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

18. Zároveň odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie najnovšiu judikatúru Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej je pre platný úkon zosplatnenia zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatiť celý dlh. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie poškodený (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/188/2023, uznesenie sp. zn. 5Cdo/197/2022 a sp. zn. 6Cdo/15/2023, podľa ktorého neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky zmysle § 53 ods. 9 OZ, malo za následok neplatnosť zosplatnenia úveru v zmysle § 565 OZ).

19. S poukazom na vyššie uvedené dôvody bude úlohou súdu sa v ďalšom konaní zaoberať prioritne aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu v spore, pričom bude potrebné vyhodnotiť, či vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ veriteľ presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatiť celý dlh, či je zosplatnenie úveru platné, a ak áno, či výzva zo dňa 27.05.2021 (č. I. 26 spisu) je kvalifikovanou výzvou veriteľa na zaplatenie pohľadávky pred jej postúpením podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Až v prípade, že prijme záver o danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, bude sa ďalej zaoberať námietkami žalovanej ohľadom nedostatočného preskúmania bonity žalovanej a výškou úrokovej sadzby.

20. Vo vzťahu k námietke o preskúmaní bonity žalovanej odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súd prvej inštancie skutkovo zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere dňa 17.04.2013, avšak posudzoval právne účinky úkonu obsiahnutého v tejto listine podľa § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorého znenie nebolo účinné ku dňu uzavretia zmluvy, ako je uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie v rámci

odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v bode 5.6 až 5.13 (vyjmúc bod 5.10) cituje ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré však v čase uzatvorenia zmluvy o úvere neboli účinné, načo aj žalobca v odvolaní správne poukázal. Vychádzajúc z týchto ustanovení zákona, súd prvej inštancie posudzoval aj skúmanie bonity žalovanej právny predchodcom žalobcu. Už táto chyba celkom zjavne a bez ďalšieho diskvalifikuje úvahy súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku.

21. Keďže s ohľadom na uvedené neboli v tejto veci dané podmienky ani na potvrdenie napadnutého rozsudku a ani na jeho zmenu, odvolací súd tento rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec podľa § 391 ods. 2 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie opätovne posúdi v súlade s aktuálnou judikatúrou najvyššieho súdu, či bol právny predchodcom žalobcu zachovaný postup stanovený v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pri uplatnení práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, a či došlo k platnému zosplatneniu úveru a následne aj k postupu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, teda či žalobca ako postupník nadobudol pohľadávku platným právny úkonom postúpenia. V závislosti od prijatého záveru sa následne bude/ nebude zaoberať dostatočnosťou skúmania bonity zo strany právneho predchodcu žalobcu podľa ustanovení platných v čase uzavretia zmluvy o úvere a výškou namietaného zmluvného úroku. Svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby zodpovedalo požiadavke presvedčivosti a preskúmateľnosti (§ 220 ods. 2 CSP). V novom rozhodnutí v zmysle § 396 ods. 3 CSP rozhodne aj o trovách konania, vrátane trov konania odvolacieho.

22. Odvolací súd záverom uvádza, že neušlo jeho pozornosti, že v odvolaní napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 52Csp/29/2024-124 zo dňa 22.10.2024, sa nachádza chyba v písaní, ktorej sa súd dopustil pri písomnom vyhotovovaní rozsudku. Súd prvej inštancie v záhlaví nesprávne uviedol sídlo žalobcu Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava. Sídlo žalobcu vyplývajúce z Obchodného registra SR už v čase vydania rozsudku bolo Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov. Rovnako súd prvej inštancie v záhlaví nesprávne uviedol sídlo právneho zástupcu žalobcu Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava. Sídlo právneho zástupcu žalobcu vyplývajúce z Obchodného registra SR už v čase vydania rozsudku bolo Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov. Súd prvej inštancie v záhlaví nesprávne uviedol aj adresu žalovanej C. D. XXX/X, XXX XX B.. Správna adresa bydliska žalovanej vyplývajúca z lustrácie v Registri obyvateľov SR je C. D. XXX/X, XXX XX B..

23. O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na § 396 ods. 3 CSP.

24. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).